

LA MÉRCE'18

DOSSIER DE PREMSA

13 de juliol de 2018

**21 - 24
Setembre**

**Ajuntament
de Barcelona**

La Festa Major de la Mercè començarà el **divendres 21 de setembre** amb el pregó com a tret de sortida a les festes, i culminarà el **dilluns 24 de setembre** amb el Piromusical.

LETICIA DOLERA, pregonera de la Mercè 2018

Enguany l'encarregada de pronunciar el pregó al Saló de Cent de l'Ajuntament serà l'actriu, guionista i directora de cinema barcelonina, **Leticia Dolera**.

Foto: Concha de la Rosa

"Vaig obrir els ulls per primera vegada a la clínica del Pilar de Barcelona un 23 d'octubre a mitjanit.

Al barri del Clot, on em vaig criar, vaig donar les primeres puntades de peu a una pilota, m'encantava jugar a futbol.

Més endavant vaig viure molt a prop de la Sagrada Família, un monument que em fascinava, com tota l'obra de Gaudí.

Tots els Nadals m'emocionava amb l'arribada de la Fira de Santa Llúcia i tots els estius em passava hores jugant amb les ones del mar del Maresme i fugint de la meva mare quan em deia que em posés protecció solar (fins que em vaig cremar).

Els primers petons de portal me'ls vaig fer al barri de Sants, on vaig passar la meva adolescència.

Ja en aquella època m'encantava anar al cinema, les visites al Comèdia, Verdi, Renoir o Palau Balanyà eren quasi una obligació setmanal, ja fos sola o amb amigues. De fet, sempre m'ha agradat molt anar sola al cinema.

La primera vegada que hi vaig anar va ser de molt 'peque', amb ma mare, per veure "Fantasia". No recordem quin cinema era, però creiem que ha tancat, com malauradament molts cinemes de la ciutat als quals érem assídues, parlo del Cine Vergara, l'Astoria o el Cinema Catalunya.

La primera vegada que vaig sentir la màgia del teatre com a espectadora va ser veient el Sergi Lopez i el Toni Albà a l'obra "Brams o la Kumèdia dels errors". Vaig sortir de la sala pensant: "jo vull fer això".

Les meves primeres classes d'interpretació van ser a l'Escola de la Nancy Tuñón, quan estava al costat del metro Lesseps. Anys més tard vaig seguir estudiant a Eòlia, a prop de Tetuan.

El meu primer concert va ser d'Els Pets, crec que a prop de Premià de Mar, i juraria que el segon va ser un de Jarabe de Palo -una abraçada ben forta per al Pau Donés.

La meva primera pel·lícula com a directora i guionista, i un dels moments més especials de la meva carrera, la vaig rodar aquí, a Barcelona, i ara resulta que la meva primera sèrie, que porta per títol "Déjate llevar", també començaré a gravar-la aquí aquest mes de setembre. Es màgic poder rodar la teva ciutat.

He viscut i treballat molts anys a Madrid, on he rodat sèries i pel·lícules, també he passat èpoques on la feina mancava i de les quals he après molt. He tingut la sort de rodar projectes a Itàlia, França, Anglaterra o els Estats Units, m'he deixat portar, sí... però el que mai he deixat és aquesta ciutat que m'ha vist néixer i créixer a tots els nivells i que espero i desitjo em segueixi acompanyant.

Gràcies alcaldessa i gràcies a tot l'equip humà de l'Ajuntament de Barcelona per aquest honor i aquesta responsabilitat i per regalar-me un altre de moment únic, una altra primera vegada en la meva relació amb la meva ciutat.

Per cert, sí, els tres referents culturals que he compartit són masculins, perquè de créixer en un patriarcat, no ens hem lliurat cap ;-)"

SÒNIA PULIDO, l'autora del cartell de la Mercè 2018

La il·lustradora i dibuixant barcelonina Sònia Pulido signa enguany el cartell de la Mercè. És una llicenciada en Belles Arts que va començar col·laborant amb la revista *Tretzevents* i que ha acabat treballant per a mitjans com *Rockdelux*, *El País* i, a l'altra banda de l'Atlàntic, per a *The New Yorker*, *The New York Times*, *The Wall Street Journal* o *The Boston Globe*. També la trobem a *El País Semanal*, *L'OBs*, *AD*

France Harper's Bazaar, *España*, *La maleta de Portbou*, *Jot Down*, *Orsai*, *Variety*, o en editorials Harper Collins, Random House Mondadori, Lumen, Blackie Books, Alfaguara, Planeta o Anaya, entre d'altres.

Sònia Pulido ha publicat els llibres *Mujeres Bacanas*, Chile, 2017; *El mejor de los pecados* i *Porque ella no lo*

pidió, Ed. Lumen, Barcelona, 2017 i 2016 respectivament; *Viñetas de vida*, Libro colectivo, Oxfam - Asitberri, Madrid, 2014; *Un samurái ve el amanecer desde Acapulco*, La caja de cerillos ediciones, México, 2013; *El arte de la imperfección en la cocina*, Ed. Gallonero, Madrid, 2012; *Caza de conejos*, Ed. Libros del zorro rojo, Barcelona, 2012; *Ilustrísimo Sr. Cohen*, Libro colectivo, 451 Editores, Madrid, 2011; *El Park Güell de Gaudí*, Tres editores libros ilustrados, Madrid, 2011; *Duelo de Caracoles*, Editorial Sins Entido, Madrid 2010 i Éditions Cambourakis, París, 2010; *Chromorama*, Les éditions de la Cérise, Bordeaux, 2008; *Cromos de luxe*, Editorial

Monográfico, Burgos, 2007; *Puede que esta vez*, Editorial Sins Entido, Madrid, 2006 i Éditions de L'An2, Le Rosier, 2006; ha participat en el llibre col·lectiu *Pepsi-Weimar*, publicat a la Semana Negra de Gijón el 2008. El 2009 a més, es va publicar el catàleg *Sònia Pulido. Separar por colores* amb motiu de la retrospectiva del mateix nom que va tenir lloc a la Casa de la Provincia de Sevilla.

Curiosa per naturalesa, necessita provar diferents formats i tècniques, i d'aquesta manera ha descobert la ceràmica. A Sònia Pulido la fascina la relació entra la il·lustració i els objectes tridimensionals.

Les mil i una Mercès de Sònia Pulido

Text de Xavier Muniesa, redactor del programa de la Mercè 2018, a partir d'una entrevista realitzada a l'autora del cartell

Segur que heu creuat més d'una vegada el pont del Dragó, a la zona de Nou Barris que constitueix el punt d'entrada a Sant Andreu. Molts barcelonins el coneixen perquè, en passar-hi per sota, han vist el drac que hi van posar als anys 80, fent una relectura de l'origen del nom d'aquell espai, que cal atribuir a l'antiga masia de Can Dragó. Sònia Pulido, que va néixer a la zona, coneix perfectament el pont i el drac perquè es va passar l'adolescència veient aquell ésser fabulós que portava l'art popular a un racó de la ciutat on la creació encara tenia poca presència. Tampoc no es va escapar a la seva mirada atenta un altre animal convertit en obra d'art: la guineu de ferro de cinc metres de longitud i metre i mig d'alçada que va instal·lar al parc de la Guineueta l'escultor Julià Riu i Serra i que s'amaga, com si fos un animal real, entre la vegetació que envolta el petit llac del parc. No és estrany que, en el moment de triar una carrera, aquesta noia tan atenta a les creacions artístiques del seu barri apostés per Belles Arts en l'especialitat de gravat i estampació. Acabada de llicenciar, va presentar un parell de projectes a la revista *Tretzevents*. I els seus dibuixos van il·lustrar passatempers, portades i fins i tot es van convertir en una sèrie que molts recordaran: Nina la fantàstica, una nena que es deixava portar per la imaginació i que ja mostrava la tirada de Sònia Pulido a reconèixer a les dones un protagonisme que tants altres els negaven. Si, com el seu personatge, la mateixa Sònia s'hagués posat a fantasiejar en aquells moments, difícilment hagués encertat a somiar amb el futur que l'esperava: treballar per a mitjans com Rockdelux, il·lustrar cada setmana la columna de l'escriptor Javier Marías a *El País* i acabar produint il·lustracions... per a *The New Yorker*, *The New York Times*, *The Wall Street Journal* i moltes altres publicacions de l'altra banda de l'Atlàntic. Són revistes amb una llarga tradició d'amor a la il·lustració que han descobert que, a Barcelona, hi ha plomes tan interessants com la de la Sònia Pulido, autora també de llibres il·lustrats tan fascinadors com *Caza de conejos* (on posa imatges als textos de Mario Levrero) o *Duelo de caracoles*. Amb aquesta trajectòria, no té res d'estrany que algú hagi pensat en ella per imaginar com podria ser el cartell de la Mercè d'enguany. Sònia Pulido, vagi

per endavant, és una il·lustradora d'encàrrec. I li agrada, no només perquè aquest fet l'allibera d'haver de trobar temes propis (que també ho fa, però no per obligació) sinó perquè els encàrrecs plantegen reptes d'aquells que et fan créixer: com fer-ho per portar al propi territori aquell tema que ens cau tan lluny? Com aproximar-se a un món desconegut i acabar entrant-hi de ple? També era un repte el cartell de la Mercè. I tots el reptes necessiten documentació, d'aquí que l'artista consultés la iconografia mercedària i acabés incorporant el que va trobar a la seva pròpia visió de la Mercè. Qui és la Mercè? Es va preguntar. I va acabar deduint que no, que no n'hi havia una, de Mercè, sinó que n'hi havia moltes, totes diverses, diferents, múltiples i mestisses. Les va col·locar aixoplugades per una mena de meta Mercè, una figura gegant, sense raça ni edat definides, amb els peus a la terra i ben connectada amb la realitat, una dona empoderada i decidida que sap el que vol i el que no. Obre els braços en un gest acollidor que, heus aquí la sorpresa, recorda el de la imageria religiosa relativa a la verge de la Mercè. I com les verges de les esglésies, aquesta Mercè porta un mantell, aquest cop de llistes de colors. Potser us recordarà una carpa de circ, perfecta metàfora de l'alegria i la festa, sota la qual s'aixopluguen mil i una Mercè: blanques i negres, joves i no tan joves, humils i sofisticades... Totes són diferents, sí, però fixeu-vos que totes es toquen, estan connectades, es mouen a una. Són Mercès tan diverses (i tan unides) com les mateixes barcelonines i els mateixos barcelonins. Veniu a aixoplugar-vos vosaltres també sota la capa llistada d'aquesta Mercè de Mercès i gaudiu, tots junts però cadascun i cadascuna a la seva manera, de la festa. les verges de les esglésies, aquesta Mercè porta un mantell, aquest cop de llistes de colors. Potser us recordarà una carpa de circ, perfecta metàfora de l'alegria i la festa, sota la qual s'aixopluguen mil i una Mercè: blanques i negres, joves i no tan joves, humils i sofisticades... Totes són diferents, sí, però fixeu-vos que totes es toquen, estan connectades, es mouen a una. Són Mercès tan diverses (i tan unides) com les mateixes barcelonines i els mateixos barcelonins. Veniu a aixoplugar-vos vosaltres també sota la capa llistada d'aquesta Mercè de Mercès i gaudiu, tots junts però cadascun i cadascuna a la seva manera, de la festa.

LISBOA, en solfa!

És tradició que Barcelona convidi una ciutat del món en el marc de les festes de la Mercè des de l'any 2007. El programa de la Ciutat Convidada pretén mostrar expressions artístiques contemporànies de ciutats amb les quals Barcelona manté o vol mantenir vincles singulars d'amistat i cooperació, i aporta un impacte singular en la programació de la Mercè, impregnant la festa del perfil cultural de les ciutats que hi participen. Des de l'inici d'aquesta iniciativa, han participat en aquest programa: Medellín (2007), Quito (2008), Istanbul (2009), Dakar (2010), San Petersburg (2011), Mont-real (2012), Viena (2013), Estocolm (2014), Buenos Aires (2015), París (2016) i Reykjavík (2017).

Cantant un fado o escoltant les melodies més modernes que ens arriben de l'altre

costat de la frontera, visitant una mostra d'art popular portuguès o veient un espectacle de carrer...

Aquesta Mercè oferirà mil i una oportunitats de conèixer i enamorar-se de Lisboa, la ciutat convidada de la Festa Major d'enguany. Lisboa i Barcelona

tenen diverses característiques en comú, tot i estar situades en extrems oposats de la Península: com la capital catalana, Lisboa és una ciutat que viu intensament la cultura de barris. Així, la ciutat esdevé un calidoscopi de ciutadans i de maneres de viure, d'unes festes i tradicions que omplen de vida carrers i places. Durant les festes de Sant Antoni del mes de juny, per exemple, hi ha revetlles i sardinades a tots els barris, de Castelo a Mouraria, de Graça a l'Alfama i d'Ajuda al Bairro Alto, amb una ocupació del carrer que fa pensar inevitablement en la Festa Major de

Gràcia o en la de Sants. Lisboa és, avui, una capital europea que aposta per la participació dels seus ciutadans en la vida pública i que,

igual que Barcelona, vol fer de la cultura un dels seus senyals d'identitat.

LISBOA, EN SOLFA!

Del 21 al 24 de setembre BAM i Mercè Música ompliran de ritmes portuguesos diferents espais de la ciutat.

Mercè Música: Nit de fados

Música Mercè proposa una nit de fados amb dues propostes destacades com són les de Cuca Roseta i Camané.

Cuca Roseta

Popularment coneguda amb el nom de Cuca Roseta, aquesta portuguesa s'ha erigit en una de les veus més representatives de les noves generacions del fado, un estil al qual la seva veu ha conferit elegància i universalitat. El productor argentí Gustavo Santolalla va produir-li un primer disc que va descobrir al món la seva veu apassionada. I, des d'aleshores, l'artista no ha deixat de produir discos, compondre temes propis i, fins i tot, fer films com *Fados*, que va dirigir Carlos Saura l'any 2007. El 2017 va editar *Luz*, el seu quart àlbum d'estudi, en el qual parla d'aquella llum interior que, de vegades, s'encén dins nostre pel fer d'escoltar un fado i que ens fa reflexionar sobre l'existència.

Camané

De vegades, el fado sembla un so pensat per ser interpretat per dones, de tan clara com és la preeminència de les veus femenines en el gènere. Però hi ha figures i veus com les de Camané que ens recorden que el fado no té gènere i que, entre els

seus intèrprets, hi ha veus masculines que s'han de tenir molt en compte. Sovint vestit amb americana i sempre cantant cançons de lletres acuradíssimes que són pura poesia, l'artista fa servir la seva veu privilegiada per conduir els qui l'escolten per un món d'emocions, de vegades, alegres, perquè, com ell recorda, el fado no és necessàriament trist. Això sí, en la veu d'aquest artista, a qui algun cop han batejat com "el Sinatra del fado", és una música sempre íntima i elegant. Camané, igual que Cuca Roseta, va participar també

al film de Carlos Saura, *Fados*.

BAM

6 propostes musicals d'altíssim nivell: Surma, Bruno Pernadas, Capicua, Pongo, Real Combo Lisbonense i Throes + The Shines.

Surma

Si després d'escoltar-lo, haguéssiu d'endevinar d'on surt un disc com *Antwerpen* (2017), l'àlbum de debut de Surma, segurament apostaríeu per l'Anvers que s'esmenta al títol o per alguna ciutat del nord d'Europa, tan al nord com Islàndia, per exemple. La cançó electrònica intimista del primer treball de Débora Umbelino,

etèria, freda i continguda, desafia tots els tòpics associats al sud d'Europa. Tot i tenir formació clàssica en contrabaix, la seva música beu del jazz, el postrock i l'electrònica ambiental. I la defensa en solitari, fent servir

pedals de *loop* i afegint-hi capes de guitarra, baix, electrònica i veu. Electrònica de dormitori, cantada amb una veu que, com la de Björk o la de Joanna Newsom, sembla decidida a no voler madurar.

Bruno Pernadas

La portada de *Those who throw objects at the crocodiles will be asked to retrieve them* (2016), el segon àlbum del lisboeta Bruno Pernadas (Julie & The Carjackers, Real Combo Lisbonense, When We Left Paris), amb una imatge que ens remet a un

còctel al tombant entre els anys cinquanta i els seixanta, envaïda de manera surrealista per mitja dotzena d'agapornis, pot donar pistes sobre el so que factura en el seu projecte aquest graduat en jazz, artífex d'un pop exquisit: entre The High Llamas i Stereolab, portant al seu terreny el pop barroc i l'*easy listening* dels seixanta, però amb un toc tropical. Com si Harpers Bizarre o The Free Design haguessin escoltat l'*ethio jazz* de Mulatu Astatke o les melodies hipnòtiques de la música de Mali, i s'haguessin deixat seduir per les repeticions del minimalisme de Steve Reich.

Capicua

Una proposta per descobrir el rap portuguès, i introduir-s'hi en viu a través de Capicua. Ana Matos Fernandes va néixer a Porto i va descobrir el hip-hop als 15 anys. Des del 2004, tot i ser doctora en sociologia –amb part dels estudis cursats a Barcelona, per cert–, va consagrar la seva vida i la seva veu a fer d'MC. Del 2012 ençà, ha publicat dos LP en solitari, un parell de *mixtapes* –en una de les quals

rimava sobre *beats* prestats de Kanye West– i un parell d'àlbums col·laboratius, com *Lingua franca* (2017), un projecte entre Portugal i el Brasil que reuneix MC que rapegen en portuguès a banda i banda de l'Atlàntic. Si creieu que el hip-hop és una eina per vehicular idees polítiques i que el rap sona millor sense *autotune*, comprovareu que a Porto en saben quatre coses, de l'*old school*.

Pongo

La cantant Pongo desplega el seu híbrid de kuduro amb EDM, *bass music*,

dancehall i pop melòdic, una renovació del gènere en clau d'R&B contemporani. Nascuda a Angola i crescuda a Lisboa, on la seva família es va exiliar fugint de la violència del seu país, va ser a la capital portuguesa on va entrar en contacte amb l'escena del kuduro, el ritme angolès que ha conquerit

el *clubbing* europeu, gràcies sobretot als portuguesos Buraka Som Sistema. Va ser aquesta banda qui va descobrir Pongo i se la va emportar de gira per festivals de tot el món. Però ara és hora que ella i les seves cançons, que compon mesclant les seves arrels africanes amb música urbana i sensibilitat pop, emprenguin el vol.

Real Combo Lisbonense

Tanqueu els ulls i imagineu-vos que sou en una sala de festes a Lisboa. Som a mitjan segle passat i la capital portuguesa evoca un exotisme quasi tropical.

L'orquestra interpreta la música de moda, que, partint de la música lleugera i

romàntica tradicional portuguesa, del fado i del folklore, incorpora ritmes del Brasil, de Cuba, de Mèxic i de l'Argentina; sons de les antigues colònies portugueses a l'Àfrica (Angola i Cap Verd), i influències dels estils més populars a les ciutats europees veïnes. Quan

obriu els ulls veureu que sou a l'Apolo i que qui hi toca és el Real Combo Lisbonense, un *ensemble* de dotze músics amb un repertori de clàssics i perles procedents de Portugal que recupera l'esperit d'aquelles orquestres.

Throes + The Shine

Que *kuduro* volia dir 'cul dur' i que no hi havia res millor (o més divertit) per tenir-lo així que ballar aquesta música anglesa originada als vuitanta, ho vam poder experimentar ja fa alguns anys amb grups com Buraka Som Sistema o Batida. Al grup *Throes*, un duo *posthardcore* de Porto, els ho va descobrir el duo kuduro *The Shines*, de Luanda: després de coincidir en un festival, van saber que havien de col·laborar junts. La seva fórmula és guitarra, bateria i dos MC, i diuen que el que fan és *rockuduro*, com el seu primer àlbum, publicat el 2012.

LISBOA AL MERCÈ ARTS DE CARRER (MAC Festival)

Barcelona i Lisboa comparteixen el fet cultural com a eix vertebrador de la ciutat: les festes de totes dues ciutats defineixen la ciutat que són: ciutats transformadores, innovadores, al mateix temps que ciutats de nombroses tradicions. A Lisboa, per exemple, les Marchas Populares, els Casaments de Santo António, els Tronos... Barcelona i Lisboa són exemple també de ciutat cohesionada, cosmopolita i enriquida amb una ciutadania de múltiples procedències que surt conjuntament al carrer i celebra les seves festes a l'espai públic.

Parc de la Ciutadella

O'Que Strada: La increïble Tasca Mòbil

La Tasca Mòbil del passeig de Lluís Companys proposarà una estona de bona música, actuacions a ritme de cabaret, interacció amb els animadors i molt més. S'hi podran escoltar músiques portugueses i passar una bona estona abans, després o durant l'hora de sopar. I és que els integrants d'aquesta companyia portuguesa estan disposats a fer per als barcelonins el que ja han fet per a una pila d'habitants de Lisboa: recrear un espai on no hi manca l'acció, el misteri ni el romanticisme. Els integrants són la formació O'Que Strada, uns *clowns* divertidíssims, alguns cantants de fado amb molta grapa i uns músics que faran ballar a tothom amb les seves melodies energètiques.

Teatro do Mar: InSomnio

Teatre físic, acrobàcies aèries, projeccions de vídeo, música composta expressament per a aquesta peça... Vet aquí les eines que utilitza aquesta companyia veterana, una formació de gran prestigi a Portugal que va fundar el 1986 la seva directora artística, Julieta Aurora Santos. Els llenguatges que utilitza la companyia portuguesa són múltiples, però tots els fan servir per parlar-nos d'una mateixa cosa: de la manca de son com a símptoma d'una malaltia social, de la falta de comunicació i de la solitud que, en el fons, tots patim. Un espectacle intens, dinàmic i multidisciplinari que ens parla de la nostra vida diària i que projecta una mirada lúcida a

l'interior de les nostres ànimes.

Teatro Dom Roberto: José Gil (S.A. Marionetas) i Rui Sousa (Marionetas da Feira): O Barbeiro / O castelo dos fantasmas / A Tourada

La Commedia dell'Arte italiana pròpia del segle XVI i les tradicions orientals, que van arribar amb la colonització portuguesa d'Àsia, semblen els orígens del Teatro dos Robertos o Teatro Dom Roberto, una de les tradicions escèniques més antigues de Portugal. La plataforma de titellaires S.A. Marionetas en va aprendre la tècnica i el repertori del veterà mestre António Dias. I, ara, el titellaire

José Gil, en combinació amb Rui Sousa i Marionetas da Feira, porta a Barcelona tres peces delicioses que ens posen en contacte directe amb una de les formes més encisadores de l'art popular tradicional portuguès. Herois de caràcter subversiu o burlesc i uns sons estridents són elements indestruïbles d'aquest estil de titelles.

Avelino Chantre: Danses africanes

Amb un estudi propi a Lisboa i una fama com a ballarí i coreògraf que s'estén per

tot Portugal, el Brasil, part d'Europa i els EUA, aquest artista nascut a Cap Verd és un especialista en danses africanes, però també en dansa contemporània. Ha col·laborat amb músics prestigiosos i artistes de l'escena portuguesa i ha aparegut en sèries de televisió.

Funaná, kolá, coladera, mazurca, semba, kizomba... Chantre domina tots aquests estils de dansa a la perfecció i els interpreta sol o acompanyat de Joana Machado, la seva actual parella de ball.

Parc de la Trinitat

Momentum Crew: M.O.M.E.N.T.U.M.

Les danses urbanes s'han fet un lloc a Portugal gràcies a aquesta jove companyia, formada l'any 2003 i integrada per *b-boys* procedents de diverses ciutats del país. A *Visual Poetry* interpreten una coreografia de grup que, tot i el caràcter col·lectiu, concedeix moments d'individualitat en què aquests artistes amb una tècnica espectacular enlluernen el públic. Més units que mai, els integrants d'aquesta

companyia parteixen del *breakdance*, però al mateix temps parlen a cau d'orella amb un llenguatge propi i personal.

ALTRES ACTIVITATS

XXI Festival Pirotècnic Internacional

Grup Pirotecnic Luso (Portugal)

Nascut de la unió de diverses empreses pirotècniques, el Grup Pirotècnic Luso té avui presència a l'Àfrica, Europa, Amèrica del Nord i, fins i tot, Àsia, i s'ha convertit en un grup internacional que té com a objectiu aconseguir el màxim nivell de creativitat per a qualsevol gran celebració. Els seus espectacles s'han vist en esdeveniments que inclouen tant la festa de Cap d'Any de Lisboa com grans actes a França, Bèlgica o Taiwan, per esmentar només alguns dels molts països pels quals han passejat el seu art. El porten ara al Festival Pirotècnic de la Mercè a la Platja del Bogatell.

La Festa de la Tradició

Grupo Etnográfico Danças e Cantares do Minho

Les Jornades Internacionals Folklòriques, organitzades per Adifolk, ja fa uns anys que formen part de la Mercè tradicional, a la qual aporten una dimensió intercultural i internacional. Enguany, entre d'altres convidats, hi ha un col·lectiu de Lisboa dedicat a les tradicions portugueses: el Grupo Etnográfico Danças e Cantares do Minho. Va néixer el 1980 i des d'aleshores ha preservat i divulgat la cultura popular a banda i banda del riu Miño. Els podrem veure a plaça Nova i a la Cavalcada de la Mercè, a la qual s'hi sumaran.

Tron de Sant Antoni al Palau de la Virreina

Durant la festa de Sant Antoni a Lisboa, és habitual veure els anomenats *trons de Sant Antoni*. És una tradició iniciada el segle XVIII quan, a conseqüència del terrible terratrèmol del 1755, l'església del sant més popular de Portugal va quedar parcialment destruïda. Per tal que el sant no es quedés sense casa, els veïns dels diversos barris van començar a fer recreacions en miniatura de l'altar del sant amb l'objectiu de recollir fons per reconstruir l'església. El costum va derivar en concursos i mostres en què els veïns dels barris treballaven de manera col·lectiva. Aquest esperit comunitari s'ha mantingut fins avui, els veïns continuen treballant plegats per construir el tron més bonic de tot Lisboa. Durant les festes de la Mercè s'instal·larà a les escales del Palau de la Virreina un tron com a homenatge a aquesta tradició lisboeta.

Institut de Cultura de Barcelona

Oficina de premsa

La Rambla, 99, 08002 Barcelona

Tel 93 316 10 69

premsaicub@bcn.cat<http://premsaicub.bcn.cat/><http://lameva.barcelona.cat/merce>**Imatges i dossier per a premsa disponibles a l'enllaç**

<http://nou.eicub.net:8080/share/service/publicSite?node=workspace://SpacesStore/ecc25b80-00b4-4cc2-aac0-f175be26fb85>